

[Holger K. Nielsen]

Det tror jeg faktisk heller ikke at alle i regeringen er. Jeg står her med en artikel fra Fyens Stiftstidende fra den 29. september 1988, hvor justitsministeren siger, at der er grundlag for en høring om sommerhussagen. Han siger direkte, at han mener, der er nogle problemer i sagen, som bør belyses. Han mener ikke, at en dommerundersøgelse er den rigtige måde at gøre det på, men han mener faktisk, at der er behov for at få sagen grundigt belyst gennem en høringsprocedure. Nu har vi jo desværre ikke mulighed for at gennemføre høringer i Folketinget. Hvis vi havde det, ville jeg være meget tilfreds med at få en høring om sommerhussagen.

Der er en anden ting, der ville kunne tilfredsstille mig. Det var, hvis regeringen var lige så langmodig, som den var i sagen omkring DDR-flytningene. Der opstod der også et problem vedrørende de nærmere punkter i en sag. Der er blevet stillet krav om en dommerundersøgelse. Regeringen var meget hurtigt ude med, at medlemmer af Folketinget kunne få lov til at se sagens akter. Jeg vil sige allerede nu, at hvis regeringen ville give det tilbud, at medlemmer af Folketinget kunne få lov til at se alle sagens akter i sommerhussagen, så ville jeg være overordentlig tilfreds.

Jeg må modsætningsvis konstatere, at hvis vi ikke kan få den ret, som Folketinget fik vedrørende DDR-sagen, så er jeg overordentlig betænkelig.

Økonomiministeren havde en række bemærkninger til forslaget. Han mener, at sagen er fuldt ud belyst. Det mener jeg ikke den er. Jeg mener, at der er en række problemer i den måde, regeringen forklarede sig på i sommer, hvor der var modsætningsfyldte forklaringer, af og til grænsende til, hvad jeg vil betegne som selvmodsigelser.

Lad mig tage ét eksempel frem: Det drejer sig om det helt afgørende spørgsmål vedrørende Justitsministeriets ændringsforslag af 12. februar 1988. Vi fandt jo ud af, at der så tidligt som i februar 1988 var formuleret ændringsforslag, efter at regeringen i første fase havde sagt i Mærkedsudvalget, at det her først kom op på et meget sent tidspunkt. Da blev vi jo unægtelig lidt overraskede, da vi fandt ud af, at der så langt tilbage som i februar 1988 var formuleret præcise ændringsforslag.

Der blev stillet et spørgsmål, nr. 35, i Mærkedsudvalget den 22. juli 1988, hvor der blev

spurg, om regeringen på noget tidspunkt i Ministerrådet havde fremført de ændringsforslag, og i benægtende fald hvorfor de ikke blev fremført. Der blev givet følgende svar: Der henvises til besvarelse af spørgsmål nr. 19. Så må man bladde tilbage til spørgsmål nr. 19. Her finder man ud af, at det drejer sig om et helt andet spørgsmål, nemlig om den tidligere økonomiminister har taget nogle tidligere forbehold. Der blev givet følgende svar: Nej, alene af den grund, at der ikke på disse tidspunkter var tale om forhandlinger, der sigtede mod en beslutning.

Med den mest uvenlige fortolkning må man forklare disse svar som rendyrkede volapyksvar på et i øvrigt meget relevant spørgsmål. Er man lidt mere venlig, kan man godt fortolke svarene således, at der ikke bliver arbejdet særlig meget på ændringsforslagene, fordi sagen ikke var aktuel på de pågældende Ecofinmøder.

Så får vi et svar af den 5. september 1988, hvori der står, at Justitsministeriets forslag under de følgende forhandlinger blev søgt indarbejdet i direktivforslaget, og på flere punkter lykkedes det, altså en helt modsat forklaring af det, man havde sagt i juli måned, hvor man enten, hvis man er lidt uvenlig, gav et totalt volapyksvar eller måske svarede, at der ikke blev arbejdet for det. Her svarer man så, at der blev arbejdet på det.

Det svarer også meget godt til, at der i forløbet skete en ændring af forklaringerne i sagen. Hvor man i starten lagde meget vægt på, at dette var en sag, der først blev aktuel i allersidste fase, så bliver forklaringen pludselig i juli måned ændret til, at der har været tale om en bevidst strategi fra regeringens side.

Og det var også den forklaring, vi fik af ministeren i dag, sådan som jeg forstod det. Derfor vil jeg godt spørge økonomiministeren, om hans redegørelse i dag skal forstås sådan, at regeringen ikke orienterede Folketinget under redegørelsesdebatten i marts måned, fordi det indgik som en bevidst del af regeringens strategi, at der ikke måtte komme offentlighed om denne sag. Det er stadig væk lidt uklart for mig. Jeg vil meget gerne have et klart svar på, om det var derfor, regeringen ikke orienterede Folketinget.

Imidlertid vil jeg tilføje, at hvis det er tilfældet, så forekommer det mig fuldstændig usand-